

gen Maade hjælpe til, og derfor jeg ikke kan faae disse Love vedtagne under Et — saaledes som tilfugtet med Sammenfoldingsparagrafen — stemmer jeg foreløbig imod dem begge to. Jeg haaber, at det ærede Medlem nu har forstaaet mig.

N. P. Jensen: Jeg tror, at det ærede Medlem, der nu satte sig, kunde med større Ret sige, at det snart er den ene og snart den anden Del af Benstre, der støtter Hære, end at det skulde være Hære, der støtter sig snart til den ene og snart til den anden Del af Benstre. (Højmarck: Vi støtte en god Sag.) Ja, og det er den, vi kæmpe for. Naar jeg har bedet om Ordet, er det navnlig, fordi jeg har fundet, at der var Anledning til at udtale nogle almindelige Bemærkninger i Anledning af de Angreb, der i Formiddags ere komne til Orde ligeoverfor Medlemmer af Udvalgets Hæremindretal og særlig dets militære Medlemmer. Dette er jo ikke noget Nyt, at vi ere blevene Gjenstand for Angreb, vi ere blevene det her i Thinget og vi ere blevene det i Pressen, ja man er jo endog gaet saa vidt, at man har sagt, at det fortrinnsvis er vor Skyld, at der ikke iaar kommer Noget ud af Hærløvsrevisionen. Det kunde være værd engang at overveie, hos hvem Skylden i det Hele ligger, og hvad vi have gjort for at fremme Sagen; men forinden kunde det maaste ogsaa have Betydning at kaste et lille Blik tilbage paa, hvad der er sket med Hensyn til Hærløvsagen i de Aar, den har været til Revision, og man kan gjøre det saameget bedre, som Nogen i Grunden fornuftigvis bryder sig om at diskutere en Lov, der, som den foreliggende, fra alle Sider er veiet og fundet for let. Dengang, da Hærløven første Gang skulde til Revision, i 1872—73, blev der af den daværende Krigsminister rettet Opfordring til Alle uden Undtagelse i Hæren om at fremsætte de Erfaringer, de havde haft Leilighed til at gjøre i de Aar, Hærløven havde staaet ved Magt, og derpaa begrundede Forslag til de Forandringer, man maatte anse for at være nødvendige. Paa Grundlag af de saaledes indkomne Indberetninger blev der da udarbejdet en Hærløv; men den Krigsminister, under hvem Hærløven var udarbejdet, kom ikke til at forelægge den, den blev forelagt af en ny Krigsminister, det nuværende ærede Medlem for Helsingør (Thomsen). Der blev om denne Hærløv afgivet en Betænkning, og tager jeg ikke meget fejl, delte man sig der i et Flertal og forskellige Mindretal. Flertallet, som dengang var Benstre i Thinget, udtalte sig imod Brigader og for Regimenter. Jeg beider bemærket, at jeg i min Overfugt kun agter at røre ved det Spørgsmaal, som er og stadig har været Tvivlens Uble, nemlig Fodfolkets Ordning. Flertallet udtalte sig, som sagt, mod Brigader og for Regimenter, men paa samme Tid foreslog det at forandre de ti Reservebatailloner til ti Liniebatailloner. Af Min-

dretallene udtalte den ene Gruppe, at det kunde være ganske hensigtsmæssigt at indskrænke Brigadernes Antal saaledes, at der kun blev fire Brigader, hvoraf to med tre Regimenter og de andre to med to Regimenter; men endelig var der et tredie Mindretal, der udtalte, at det kunde være rigtigt at gaa bort fra Brigadeinddelingen og gaa over til Regimentsinddelingen, men saaledes, at man fik syv Regimenter, hver med fire Batailloner, altsaa ialt 28 Batailloner. Der kom dengang ikke Noget ud af Revisionen. En ny Krigsminister overtog Portefeuillen. Han mente, at Forslaget om de fire Brigader maaste kunde bruges; men for ogsaa at tage noget Hensyn til Flertallets Anskuelse, troede han det rigtigst at nedsette den første Udbannelsesetid for Fodfolket til fem Maaneber. Han tog altsaa Lidt fra hver Side; men hans Forslag blev ikke modtaget mere velvilligt end det tidligere af Folkethinget, det blev ogsaa vraget. Den Mand, under hvem Hærløvsforslaget i 1872—73 var blevet udarbejdet, kom saa igjen til at træde til som Krigsminister; men ifødetfor igjen at forelægge det Forslag, der i sin Tid var blevet udarbejdet under ham, mente han, at det Mindretal, der havde foreslaaet syv Regimenter à fire Batailloner, og som repræsenteredes af det ærede Medlem for Frederiksberg (Dinesen), maaste var det, hvis Anskuelse lettest lode sig føre igennem, fordi dets Ordfører nærmest stod mellem Hære og Benstre, og tog man hans Forslag, maatte han være særlig stiftet til at være den Mægler, der kunde sætte Forslaget igennem. Det er bekendt, at dette Forslag heller ikke lykkedes; det blev foretaget i Samlingen 1875—76. Hære udtalte sig dengang meget bestemt imod en Indskrænkning af Bataillonernes Antal, og det er mit Haab, at Hære og ogsaa i Fremtiden ligesaa bestemt vil udtale sig mod enhver Indskrænkning af vore 30 Batailloner. Det Forslag, som Hære i Folkethinget dengang fremsatte, blev, da Loven kom over i Landstthinget, adopteret af Landstthinget. Jeg nævner dette igjen ligeoverfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som man ikke ofte nok kan minde om, at det var med fuldstændig Uret, at han i Formiddags ligeoverfor den ærede Ordfører gjorde gjældende, at denne stod paa Landstthingsets Standpunkt; thi Ordføreren og hans Meningsfæller staa bestandig paa Folkethingets Standpunkt, som Landstthinget gjorde til sit ved at ændre Krigsministerens Lovforslag i den af Folkethingets Hære foreslaaede Retning. Og dette Folkethingets Standpunkt blev derpaa accepteret af Krigsministeren, der i den ekstraordinære Samling i 1876 forelagde et Lovforslag om Revisionen, som i alt Væsentligt var saaledes, som Folkethingets Hære havde foreslaaet den. Dette Lovforslag vandrede saa fra 1876 frem og tilbage mellem Folkethinget og Landstthinget uden at blive behandlet, og det var